

MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT VOOR ONZE VROUWELIJKE JEUGD

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK—WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, H. W. VAN MARLE, A. E. A. MONGERS H. RIEMENS, MARION VEREN, EN DE HEEREN: DR. A. DUPONT, C. A. KEUNING, C. SMEENK, DR. J. VAN DER VALK

Redactie-Adres: P. KEUNING te NIJVERDAL

Uitgever: E. J. BOSCH Jbzn. te BAARN

Versijnt den 1^{en} en 15^{en} van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.25 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

UIT DE LEVENSRON.

ZOUDEN WIJ NIET BLIJDE ZIJN?

En omtrent middernacht baden Paulus en Silas en zongen Gode lofzangen; en de gevangenen hoorden naar hen.

Handel. 16: 25.

Toch wel wonderlijk!

Onschuldig veroordeeld, gegeeseld, in de gevangenis geworpen en..... dan zingen.

Hoe is het mogelijk!

Wij, als we pijn lijden, als 't niet naar onzen zin gaat, zijn zoo vaak gewoon, een zwart gezicht te zetten, van ons af te snauwen, en 't zal niet in ons opkomen, te gaan zingen.

Paulus en Silas zingen Gode lofzangen. Denken we ons dat wel goed in? O, we zijn zoo gewoon geraakt aan dat verhaal van gevangenschap en van lijden. We hoorden het reeds als kind. Het spreekt niet meer zoo tot ons. Maar 't was toch wel wonderlijk, dat Paulus en Silas nog lust hadden, om te zingen. Ze hadden te Filippi het evangelie gepredikt, een weldaad bewezen aan een dienstmeisje met een waarzeggenden geest, en hun loon is een geeseling. Wat moest die onrechtvaardige behandeling hun bitter stemmen!

En nu zijn ze in den kerker. Hun arme, gewonde rug pijn zoo erg; hun voeten zijn in den stok gesloten; 't kerkerhol is duister en naar. Indien ergens, dan was het hier de plaats, om te schreien en te weeklagen, om voor 't minst op de tanden te knarsen en op den vuilen vloer de vuisten te slaan in machteloze woede. Ja, zóó zouden wij misschien gedaan hebben.

Maar Paulus en Silas zingen.

Omtrent middernacht zingen ze *Gode lofzangen*. Zie, lát is nu 't wonderlijkste nog. Wij, menschen, zijn er zoo gauw bij, met ons vragen, of God dit en dat niet anders

had kunnen besturen, of Hij ons niet deze pijn en die smart had kunnen sparen. Als wij zóó vragen, zingen we zeker geen lofzangen Gode tot eer.

Maar..... deze beide mannen *baden* eerst. Ziedaar, nu ook 't geheim van hun kracht. In hun bidden voelen ze zich in gemeenschap met hun Heiland; weten ze zich met Hem vereenigd. Nu zien ze ook hun lijden, hun smart, gansch anders. Nu zien ze, dat ze in hun geeseling, in hun gevangenschap ook, deel hebben aan de versmaadheid van hun Meester. Hem hebben de Joden aan 't kruis geslagen, wat zullen de heidenen nu Zijn dienaars doen?

Christus is hun deel, ook in den donkeren kerker. Hij is bij hen en Hij verlaat hen niet. Zie, nu kunnen zij ook zingen. Zij zijn waardig geacht, achter den Heiland het kruis te dragen en met geduld en blijmoedigheid dragen ze nu hun pijnen en zingen ze Gode lofzangen.

Doen wij ook zoo, als het lijden over ons komt? Is het niet vaak zóó met ons, dat we dan maar 't liefst een treurig gezicht zetten en denken we ook niet vaak, dat het ons erg belangwekkend maakt, als we er droefgeestig en somber uitzien?

Onze tijd is immers ook zoo pessimistisch. Dichters zingen hun smart-liederen; schrijvers doen het leven kennen van de donkerste zijde. En dan denken vooral jonge menschen wel eens, dat het goed staat, een zwart gezicht te zetten.

En, als we eens gesmaad worden om Christus' wil, als we achteruitgezet worden, als een scheldwoord ons wordt nageroepen, gaan we er dan ook wel eens niet prat op, dat we 't kruis dragen? En vinden we 't dan niet *groot* van ons-zelf, dat we nog zulk een goed gezicht zetten?

Paulus en Silas doen anders. Zij zingen Gode lofzangen.

O, Paulus heeft ook wel uit diepten van ellende tot God geschreid, maar dat deed hij, toen hij zag zijn zonde en schuld, zijn algeheele verdorvenheid. Toen was het: „Ik ellendig mensch, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?” Maar toen kon hij er ook jui-

chend bijvoegen: „Ik dank God door Jezus Christus, onzen Heere.”

Zie, dat is het groote in Paulus' persoonlijk leven, dat hij weet, een verlost te zijn. Nu moge de vervolging komen, hij verblijdt zich in den Heere en zingt met Silas Gode lofzangen.

Zoo wil God het ook. Hij wil niet, dat Zijn kinderen somber en *gebogen* onder 't lijden door 't leven gaan. 't Lijden, dat Hij hun toeschikt, moet hen stalen en sterken en Goddelijke kracht doet zwakke menschen in lijden blijde zingen.

Wat ook een heerlijke uitwerking heeft het zingen van Paulus en Silas. De gevangenen hoorden naar hen. Die gevangenen zijn verbaasd geweest. Wat? Een lied in de gevangenis? Te middernacht? Hoe kunnen *die* menschen zingen? Hoor, ze zingen ter eere van hun God. Wat moet de God van die menschen dan een groot en wonderlijk God zijn.

Zoo moeten ook wij God verheerlijken, als de menschen ons smaden, omdat wij Christus volgen. Zoo moeten wij God verheerlijken in het lijden.

Dat kunnen we niet uit ons-zelf. Dat kunnen we alleen, als Goddelijke kracht ons toevloeit. Dan zingen we Gode lofzangen en blijmoedig gaan we het leven door.

Dient den Heere met blijdschap.

Laten we dat woord toch verstaan. Dan zal het voor ons-zelf zooveel beter zijn en we zullen aan onze naasten het evangelie der genade verkondigen door woord en *wandel!*

Ja, héél ons leven moet één Gode-verheerlijkend loflied zijn. Héél ons leven moet zijn één blij dienen van Hem.

Zóó wil Hij het en, als wij, Christenen, niet blijde zouden zijn, wie zou dan blij kunnen wezen?

We hebben een rijken Vader, tot Wien ons de toegang ontsloten is door den Zoon. We hebben een Verlosser, die onze zonden droeg, onze schuld betaalde, ons Zijn Geest schonk.

We hebben een Leidsman, die bij ons blijft, om ons te leiden ook door pijn en smart heen. We kunnen ook blijde de toekomst tegengaan, want wij gaan naar de plaats van eeuwige verheuging.

Zouden we dan niet blijde zijn?

Ja, we kennen óók het: „Ik ellendig mensch!” We kennen óók het klagen over zonde en schuld. Maar als het licht voor ons werd, als de zielenacht week, als we ons verlost weten, dan roemen we toch ook met Paulus: „Ik dank God door Jezus Christus, onzen Heere.”

Ja, dan verstaan we het, blijde zijn in smart en lijden.

Want de kind'ren Gods zijn blijde,
Blijde ook onder strijd en plicht.
't Leven heeft zijn donk're zijde,
Maar hun ziele heeft het licht.

K.

ERKENNING

III.

Margarethe hield vól. Niet met den hoogen, blijden moed, het trotsche jonge vertrouwen, waarmee ze haar arbeid begon, doch met taaie volharding, onder struikelen en opstaan, door moedelooze oogenblikken en uren van hernieuwde geestkracht heen: de zekerheid, dat ze zóó hielp, sneller en beter dan door zich huissloofje te maken en van geringe middelen met haar moeder te vegeteeren, hield haar telkens staande, doch dit leven ook vroeg óffers, altijd weer herhaalde offers van geduld, wilskracht en volharding.

En soms viel in haar moeilijk-bezig bestaan van lesgeven, repeteeren en zelf-studeeren een straal uit vroeger tijden en die straal verlichtte niet alleen haar eigen onbezorgde jeugd, maar óók het beeld van hem, dien ze vruchteloos had gevraagd, haar gids en raadgever te willen zijn op nieuwe, wellicht moeitevolle banen.

Hem was glansrijk gelukt, wat voor haar een onbereikbaar ideaal scheen te moeten blijven. Een schitterende promotie had zijn inspanning en energie beloond, de eervolle doctorstitel prijkte op de naamkaartjes, waarmeê hij het voormalig vriendinnetje nog bij officiële gelegenheden gedacht en bij zich-zelfen zou hij zeker met spottend medelijden neerzien op het stijfhoofdige, ijdele schepseltje, dat zijn broederlijken raad, het veilig-beschermende gezin te kiezen boven een woelig-maatschappelijk leven met zijn stormen en klippen, zoo trotsch durfde in den wind slaan.

Als hij had geweten van haar aarzeling en moeheid; de vele, vele keeren, wanneer de weg haar te ruw, de taak te zwaar viel! Als haar slapen bondsden en haar polsen klopten van overspanning en ze zelfs in de woonkamer, na eindelijk volbrachten arbeid met zwijgend verwijt en zuchtende ontevredenheid werd ontvangen, omdat de moeder zich eenzaam en verwaarloosd voelde, èlk uur, dat Grethe buitenshuis doorbracht, werkend en zwoegend; toch óók — voor háár.

Maar het doel bleef belofte-vol wenken. In naar beste oogenblikken, als ze de warme goedkeuring van haar leermeester mocht verwerven, nieuwe ongedachte schoonheden ontdekte op het ruime veld, dat ze zich voor onderzoek en oefening koos, dan kleurde een blos het smalle gezichtje en straalden de wat donker omringde oogen van nieuwen glans.

Een enkele maal had zij den vriend harer kinderjaren ontmoet, bij een familie, met wie Margaretha den omgang was blijven aanhouden, óók na vaders dood en dan vermoedde ze achter zijn neerbuigende vriendelijkheid een geringschattend medelijden, dat van zijn eervolle hoogte néérzag op de geduldige tobster, die met moede, onzekere stapjes den oneffen-stijgenden weg kwam gegaan, die, uit de verte, evenwijdig liep aan het snel-rijzende pad, dat hij met vlugge, veerkrachtige schreden, bewust van eigen groot kunnen, beklom.

Ze ontweek elke toenadering, wilde niet gelooven aan eenige welwillende bedoeling, toen hij aanbood, haar alle boeken te leenen, die bij haar studie dienstig wa-